

Petr Prajka

Princip lidské důstojnosti ve věznicích ČR

Posudek vedoucího diplomové práce odevzdané na UK KTF 18.9.2007

Práce má celkem 120 stran, včetně 18 stran příloh.

Autor práce si vytkl významný úkol, prozkoumat stav respektování lidské důstojnosti ve vězeňském systému ČR v současné době. Tento jeho počín je o to cennější, že o oblasti vězeňství není veřejnost příliš informována. Dále je třeba ocenit, že takovou práci nelze napsat jen na základě dostupné literatury, nýbrž je třeba zkoumat i faktický stav věci, často nepublikovaný a na základě informací obtížně dostupných.

Tento úkol zvládl autor solidním způsobem. Je třeba ocenit, že napřed zkoumá obecně právní princip lidské důstojnosti, a to i v církevním právu, a předkládá jeho teologické založení. Pak teprve se věnuje stavu zajištění lidské důstojnosti ve vězení v ČR, a to i v hodnocení mezinárodních organizací. Významným přínosem práce je dotazníková akce zkoumající, jak jsou zajištěna lidská práva a důstojnost v pohledu samotných vězňů. V závěru práce poukazuje na konkrétní oblasti, ve kterých lidská práva dostatečně zajištěna nejsou a která žádají nápravy.

Pokud jde o formální stránku práce, je nutno konstatovat, že obsahuje značné množství „nešikovných“ formulací či myšlenkových přeskoků. Např.:

Str. 19: Že Benedikt XVI. „navázal na proces otevírání se církve všem lidem a celému světu“ a že tak pokračuje ve směru II. vatikánského koncilu a Jana Pavla II., by bylo třeba konkrétně doložit. Tvrdit by se přece dal i opak.

Bez jakéhokoliv uvedení je vložen obsáhlý citát z papežova poselství. Slovy o církvi, o Ježíšovi a o Panně Marii musí být čtenář práce o vězeňství zmaten.

Str. 28: „Odpor k těmto lidem (vězňům) je však odporem proti evangeliu.“ Postoj evangelia (kterého?) k vězňům však není zřejmý a musel by se zkoumat.

„Žádného člověka však nelze sociálně vyloučit.“ Že lze, to ukazuje následující text, autor má zřejmě na mysli, že to je nežádoucí.

„Jsou odříznuti od institucí a služeb, sociálních sítí, své víry...“ Autor má zřejmě na mysli „možnosti projevit svou víru“.

Str. 29: „hříšník bude trvale perzekuován“ – nevhodné užití slova „hříšník“ v přeneseném smyslu

Zda jsou skutečně všechny děti z dětských domovů vyhozeny na ulici, je diskutabilní.

Str. 30: Uplatnění principů subsidiarity a solidarity je na místě, ale mělo by se vysvětlit, co to v této souvislosti znamená.

Str. 31: O otázkou, zda ustanovení o povinné neplacené práci vězňů z r. 1930 z nich dělalo „moderní otroky“.

Nezasvěcený čtenář má trochu obtíže při čtení častých zkratk a jiných výrazů, které jsou pro autora práce běžné (např. „správa vězeňských systémů“ na str. 45nn.).

Uvádění citátů v rozsahu jedné nebo dokonce dvou stran textu (str. 52-54) je nevhodné.

V tabulce uvádějící počet vězňů v jednotlivých věkových skupinách není zřejmé, proč jsou některé skupiny vymezeny čtyřmi roky a některé pěti. Relevantnost údajů je tak částečně znehodnocena.

Přes nedostatky, jejichž příklady jsme uvedli, práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení „velmi dobře“.

V Praze 26.10.2007

Libor Ovečka, vedoucí diplomové práce